

Tebát a versenyt ésszerű keretek között a fentieknek megfelelően korlátozni kell.

A fenntartható fejlődés értékei; együttműködés és verseny egyensúlya. Szubszidiaritás: ott kell megoldani a problémákat, ahol azok felmerülnek. Azonos hozzájárulás a nyersanyagforrásokhoz, esélyegyenlőség, globális gondolkodás. Fenntartható fogyasztási minták. Áttérés a nem anyagi fogyasztásra.

Mi a teendő?

Nemzeti szint; Megújuló nyersanyagforrások előtérbe helyezése. Felkészülés a klímaváltozásra. Erdősültség növelése (most 22%), geotermikus energiahasználat szorgalmazása. Energia- és élelmiszer-önellátás helyi szinten. Bűnrokrácia csökkentése. Oktatás, nevelés javítása.

Az előadás kapcsán kialakult eszmecserében véleményt fogalmaztak meg: dr. Szász T., dr. Erdős L., dr. Ghimesy L., Köveskúti Gy., dr. Váradi G., Virágh J., Tokodi M., dr. Király P., dr. S. Nagy, amelyekből kiemelhető gondolatok: Sok a konferencia és kevesebb a tett. A tájpotenciál hasznosításában műveletlen területeken legalkalmasabbak az energiaerdő-ültetvények. Az élelőszervezetek kialakított „gradáció-elmélet” mintába az emberiség túlszaporodásában is jelzés értékű lenne? Az erdőnél a tartamosság kezelése már évszázados gyakorlat! Az aggályok magas szintűek és az utópia batárát súrolják, éppen ezért fontos az erkölcsi alapok megragadása, a következetesség.

Az egyebek napirendjében szó volt a 2009. év rendezvényeiről, vázolta a 2010-es év tervezett lehetőségeit, felkérve a kollégákat a további javaslatokra. Végezetül az ülés zárásaként az SZT elnöke kiemelte, hogy a Szeniorok Tanácsa ebben az évben ünnepelheti 20 éves tevékenységét. Köszöntötte a kollégák nevében: dr. Király Pált a Tiszteletbeli Tagság kintüntetésének elnyerése, továbbá Emleklapok átnyújtásával Haják Gyula és dr. Edős Lászlót a 85. évük, illetve Járasi Lőrincet, Mészáros Gyulát és Köveskúti Györgyöt 80 évük betöltése alkalmából. A koccintást kísérve a lelkek gazdagítását szolgálták dalukkal Szép Ibolya és Szabó Gyula a „Regélő” együttes Székelyföldi tagjai, majd az elnök kellemes ünnepek és élhetőbb újév kívánsággal zárta a rendezvényt.

Dr. S Nagy László
SZT elnök

FEHOVA: a tavasz jele

Egyre népszerűbb a vásár, amit mi sem bizonyít jobban, minthogy szinte mocanni sem lehetett az A-pavilonban. Igaz, a tumultust már előrevetítette a vásárra vezető úton araszolható hosszú kocsisor.

Aki szép akkurátusan járta be a majd hektárnyi területen sorjázó standokat, számtalan szépséggel találkozhatott. Feltűnően sok volt a gyermek, ami érthető, hiszen kit ne izgatna a sok fegyver, pecabot és a preparált vad látványa. A horgászok sorban álltak a művezek előtt, vetített előtérrel – ahol látni lehet a zsákmányt – igazi botokkal, kapást imitáló szerkezettel kellett megküzdeni a leendő halászlé-alapanyaggal. Hajlottak is a botok rettenetesen, dolgozott a horgász, olykor engedély nélküliek is. Itt lehetett. Műcsalik, műhalak, műsorok egymásutánja. Olykor sellőányokat is láthattunk amint félmeztelenül, festett fürdőruhafelsővel lejtettek a standok között. Volt is kapás rendszeren.

A fegyverrajongók is kielégülhettek, mert nem a pénzárca számított, hanem a szépséges fegyverek látványa. Amelyeket kézbe lehetett venni, vállhoz emelni, célozgatni, simogatni, azután visszatenni a tartóba. Már ezért is megérte kijönni. Persze a képzeletben elejtett vad trófeájában is gyönyörködhetett a látogató, mert világbajnok és területi rekorderek mutogatták magukat az egyes standokon.

Az erdőgazdaságok is szép számmal képviselték magukat. A kivetítők előtt mindig volt szemlélődő. Egy kis erdei „vitamintabletta” – különös tekintettel a vad látványára – különben is jól jön ilyenkor kora tavasszal. Sok-sok erdész, vadász-pályaválasztás dől el ilyenkor a kicsik fejében, és így van ez rendjén.

A horgászattal, vadászattal kapcsolatos szupermodern „kiszolgáló herkenyűk” látványa kapcsán elgondolkodik a homo sapiens azon, hogy miféle modern készségeket vetünk be az állatok elejtéséhez. Lassan már esélyük sem lesz a túléléshez. (Igaz, mindezek a fegyverek elbújhatnak azok mögött, amit az ember, az ember elleni harc céljaira kifejlesztett).

De hát, aki a vásárra megy, nem lellezni megy. A sok élmény után beül egy ebédre, vagy a pultoknál fogyasztja el a harapni- és innivalót.

Vajon van még olyan, aki felad egy képeslapot otthonmaradt kedvesének, hajazva a régi szöveget hogy: „Itt vagyunk a vásáron sok szép vadat láttunk, már csak te hiányzol”...

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

